

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

"ЗА СВЯТУЮ ПРАВДУ-ВОЛЮ РОЗБОЙНИК НЕ СТАНЕ!"

21 січня в Київській міській раді відбулася презентація нових книг Романа Ковалю "Шевченкіана Михайла Гаврилка" і "Крізь павутиння змосковщення" (про члена Революційної української партії Павла Крата і полковника Армії УНР Михайла Крата).

Привітавши учасників презентації за самовідданість та саможертвність у боротьбі за волю України, Роман Коваль сказав: "Щиро радію, що козацтво не перевелось, що воно є і рішуче діє в обороні своєї Батьківщини! Ваша самоорганізація, зразковий внутрішній лад загонів самооборони – це ознаки життєдайності українського народу. Так було завжди! Згадаємо Степову дивізію Костя Блакитного – за даними військової розвідки червоних під його рукою було 20000 вояків. Це лише в одного отамана! Згадаємо отамана Зеленого – за даними чекістів під його командою було 35000 козаків. Згадаємо Василя Чучупака та його організацію – полк гайдамаків Холодного Яру, в активних і пасивних сотнях якого було все населення

підпорядкованої йому території! Про цих людей написали книжки. Думаю, що книжки напишуть і про вас. Вороги, звичайно, писатимуть про вас як про бунтівників, провокаторів, порушників закону. Але ж ми знаємо Шевченкову відповідь оцим писакам: "За святу правду-волю розбойник не стане!" Історики та письменники, які плекають ідеал героїчного служіння батьківщині, напишуть про вас таких, якими ви є, якими були.

Козак полку Чорних запорожців Валентин Сім'янів у своїх споминах "Роки козакування" написав, що найщасливішими в його біографії були роки козакування. Саме вони наповнили його життя світлим змістом. "Що б я згадав, якби тих років не було!" – сказав він. Так зараз і у вас. Оці дні, тижні й місяці ви згадуватиме на схилі років як найщасливіші дні свого життя!

Звичайно, боротьба за волю завжди важка, тож нагадую слова сотника Армії УНР Павла Гарячого: "Той, хто йде на відверту боротьбу, про наслідки для власної

особи не турбується". Так нині й відбувається в Києві: на вулицях столиці розриваються гранати, а ніхто не пригинається; людино поливають у десятиградусний мороз холодною водою, а вона не тікає, ще й підставляє чоло і піднімає переможно руку з трьома викинутими пальцями; хлопець із палицею пішов один проти п'яти беркутівців і своїм вчинком повернув товаришів на поле бою, і вони разом примусили ворога до втечі! Та це ж класика козацького духу нашої нації! Люди, які готові жертвувати за ідею, перемагають! Перемога буде за нами!"

Участь у презентації взяли також лідер гурту "Гінь Сонця" Сергій Василюк, який заспівав низку визвольних пісень, та співорганізатори презентації Дмитро Колоша, журналіст МІС "Сіль", і заступник голови ВО "Свобода" Руслан Андрійко, який наголосив на важливості книг Романа Ковалю, які плекають бойовий дух українців.

Вечір завершився виконанням гімном ОУН "Зродились ми великої години".

СВЯТІ І ХОРОБРІ

Когда атакує "Беркут", демонстранти скандують: "Стоїмо! Стоїмо!"

Коли поширилися чутки про снайперів, люди прийшли з лазерними пристроями і прожекторами, щоб осліплювати стрільців.

Коли з'ясувалося, що журналістів стріляють, ті не розбіглися, а знявши опізнавальні знаки "преса", продовжили небезпечну роботу.

Людей арештовують – до них їдуть адвокати. Люди зникають – їх шукають.

Люди виходять із бійцівськими собаками, в саморобних протигазах, ловлять бандитів, залишають свої авто замість барикад, масово скупають медикаменти в аптеках і несуть їх на Майдан.

Музиканти всю ніч на морозі грають для людей.

Бабусі несуть пляшки на Грушевського для коктейлів Молотова.

Переконана, що розмови про нашу меншовартість завжди відійшли в минуле.

З Інтернету

"СЛАВА УКРАЇНІ!"

Коли в диму від гумових покришок і в клубах фіолетового газу, де майже нічого не видно, наближається нова сотня на допомогу і лунає бойовий клич воїнів "Слава Україні!", а у відповідь тисячі оборонців кричать "Героям слава!", у "мусорів" тремтять ноги.

Бойовий клич нескореного і сконцентрованого народу.

Гасло звучить страшно. Войничю і переконливо. Це не ледь чутне привітання у вуса підковою Тараса Устимовича у брилі з Орестом Юхимовичем у смужковій шапці з товариства "Просвіта" біля куща червоної калини в день народження Кобзаря... Це гасло обурених громадян, що воюють

пліч-о-пліч проти армії злочинців. Воюють селяни, фермери, письменники, художники, менеджери, програмісти, ультаси і лікарі.

Всі встали на дибки. Поруч із знедоленими людьми, яким немає чого втрачати, стоять чуваки з трьома вищими освітами, які вільно розмовляють на п'ятох мовах, мають свій бізнес і серйозні контори. Це колосальне різноманіття рельєфних людських характерів! Поруч з українцем в лаві, закритій саморобними щитами, стоять вірменин, білорус, кримський татарин, росіянин та єврей. І вони кричать "Слава Україні!". Воюють усі – праві, ліві, центристи, марксисты, ліберали і гуманісти.

Коли лунає "Слава Україні", вони розуміють, про що йдеться. Це концентрація. І це не квота паціфїстська гойдалка, а войовничий клич людей, які їдуть в атаку. В атаку, де тебе можуть вбити. Вони їдуть валити ворога за своє майбутнє у вільній країні.

Що ця "влада" і її мусорське гівно можуть протиставити цьому гаслу? Нічого! Побряцати щитами, щоб нас не чути? Та все одне чути.

Я думаю, що їм лячно. Дуже лячно.

Хто не чув, не зрозуміє.

Олекса МАНН

Як не можна спинити річку, що зламавши кригу навесні бурхливо несеться до моря, так не можна спинити нації, що, прокинувшись до життя, ламає свої кайдани.

Микола МІХНОВСЬКИЙ

ПРОТЕСТ НА ГРУШЕВСЬКОГО

Це коли безпосередньо на вулиці в страшний мороз жінки віком 60-ти років розливають коктейль Молотова. Це коли хлопчина серед вибухів, кидаючи камінь, випадково наступає на ногу іншому протестувальнику, обов'язково повертається, щоб сказати "извините". Це коли кожен, хто йде на Грушевського, навіть тендітні дівчата намагається взяти мішок з камінням. Це коли літня жінка біжить до першої барикади поперед студента, який повзе під фанерним щитом під прямим обстрілом, і щосили кричить до "Беркуту": "Не вбивайте дитину!"

Це вулиця, на яку нечасто приходять політики, і то лише в супроводі відеокamer, це місце, де вони відчувають власну нищість.

Людей, на цій вулиці опозиційні й провладні політики називали провокаторами, а тепер використовують їхню жертвність для реалізації своїх політичних амбіцій.

Це вулиця, де українець здолав страх. Він завжди повертатиметься сюди.

Ця вулиця переможе!

"МІКОЛА ЯНОВІЧ"

"Микола Яновіч" прокинувся вранці, почистив зуби італійською зубною щіткою, намазавши на неї американську зубну пасту, поголився швейцарською бритвою, освіжив обличчя французьким одеколоном. Скип'ятив у шведському чайнику воду, попив бразильської кави з польської чашки, одягнув італійський костюм, начепив на руку швейцарського годинника, замкнув двері будинку на англійський замок. Сів до німецького автомобіля, увімкнув японську магнітолу. Взяв фінський телефон і зателефонував до

сина в Австрії. Приїхавши на місце, поставив автомобіль на парковку, обладнаний канадською системою відеоспостереження та ізраїльською системою сигналізації. Увійшов до будівлі, піднявся за допомогою бельгійського ліфта, зайшов у кімнату, де стояли журналісти з японськими та китайськими відеокamerами, і промовив у південнокорейський мікрофон: "Наша країна ще не готова до єврантеграції! Мі павінні падрімати національного виробника!"

З Інтернету

НАШІ ВТРАТИ

22 січня на вулиці Грушевського вбили Сергія Нігояна... Пишу це і ридаю. Вчора з ним говорила... Сергію, як так?!

Вірменин, народився в Україні. 20 років. Батьки з Вірменії, живуть у Дніпропетровській області. Поїхав на Майдан 8 грудня. Стояв на барикаді біля Лядських воріт. Завжди вітався зі мною. Розповідав, що вдома його не любили, бо він був не таким, як всі... Він перший, хто кинувся захищати людей 19 січня... Вчора біля барикад сказав мені, що зареєструвався у фейсбуці. Кажу: додай мене, а він – прийду і добавлю... Ну, чому так? Сергію! Ти ж такий молодий! Він завжди ходив зі своїм національним прапором. Його більше нема! Вбили, тварюки, його! Спи покійно, Брате!

РОМАН СЕНИК

25 січня від поранень, отриманих на вулиці Грушевського в Києві, помер Роман Сенік. Народився і жив у селі Наконечному Яворівського району Львівської області.

Після одруження жив у місті Турці на Львівщині.

Поховали його у рідному селі.

АРЕШТ ЛІКАРЯ

26-річний медик Олексій Тутов з Керчі, який надавав допомогу постраждалим на вулиці Грушевського, потрапив за ґрати.

Про це повідомив координатор медичного центру ЄвроМайдану Олег Мусія.

22 січня Тутов надавав медичну допомогу постраждалим на вулиці Грушевського. Вночі бійці "Беркуту" намагалися відтіснити мітингарів. У цей час Тутов перебував на місці подій. Він був у повній медичній екіпіровці: спеціальна каска з червоним хрестом, біла медична футболка з великим червоним хрестом ззаду і спереду.

Декілька днів лікар не виходив на зв'язок. За словами Мусія, мі-

Михайло Жіздневський (Локи), білорус, унсовець. Останні 10 років мешкав у Білій Церкві. Вбитий 22 січня на вулиці Грушевського пострілом снайпера.

Жіздневського кати знали в лице, бо він сміливо підходив до них впритул. Знали, що він їх не боїться, тому снайпер і знищив його. Ця смерть невипадкова. А тепер огидне міліцейське начальство хоче відповідальність за свій злочин перевалити на плечі майданівців, мовляв, не хочуть свідчити. А свідчити мають бійці ВВ і беркутівці, які бачили стрільця-вбивцю, бо стріляв він з їхніх лав.

Юрій Вербицький – мужній, гордий і волелюбний, але, на великий жаль, лише образ його залишився. Уявляю, що він пережив, коли його катували! "Він поїхав на Майдан, щоб підтримати мирний протест, щоб сказати своє слово. Він був науковцем, сейсмологом, він дуже любив гори. Він завжди був готовий допомогти іншим". "Юрія вбили тому, що він українець", – сказала його племінниця Оксана Вербицька.

ВІРШІ НА ПАМ'ЯТЬ ПРО ГЕРОЇВ МАЙДАНУ

Ситуація в Україні не залишає байдужим нікого. Представниця Історичного клубу "Холодний Яр" Ольга Страшенко присвятила свій вірш галичанинові Юркові Вербицькому, якого на День Соборності викрали з лікарні в Києві "ескадрони смерті" й закатували. А журналістка з Києва Ольга Перехрест написала вірш на вічну пам'ять вірменинові Сергієві Нігояну, що впав на вулиці Михайла Грушевського. Оспівали героїв Наталія Лавленцева, Наталія Крісман, Тетяна Власова, Галина Лозко, Олександр Лисак, Юрій Баюрак та багато інших поетів. Взятися увічнювати борців за волю України і художники Сергій Позняк, Ігор Бежук, Юрій Журавель, Ольга Івашкевич... Виразною є і творчість невідомих художників на стінах київських будинків. Редакція "Незборимої нації" пропонує вашій увазі деякі з робіт.

У ВІНОК ПАМ'ЯТІ ЮРІЮ ВЕРБИЦЬКОМУ, ГЕРОЮ МАЙДАНУ

У сніжних шоломах засмучені гори, сумує за Юрієм Київ і Львів.
У серці він завжди плекав непокою, стояв на Майдані у лавах борців.
За фахом – сейсмолог,
як мудро він стежив – чи десь не підкрився, бува, землетрус?
А тут барикади, як вуличні вежі, і кожна стоїть – як духовний Ельбрус!

Був "Беркутом" схоплений прямо в лікарні,
завезли його у Бориспільський ліс, знущалися з нього катюги безкарні, та й кинули... холод все тіло затис.
Не зміг доповзти до проїжджої траси,
в День свята Соборності – він замерзав!
А був же завжди альпініст першокласний, в Криму й на Кавказі баскетбля долав!

У Львові його поховали сьогодні, і дзвони з небес виливали жалі;
він зараз лежить, і вчуває з безодні – пульсують в ядрі напівтони Землі.

Ольга СТРАШЕНКО

НА ПАМ'ЯТЬ ПРО БРАТА СЕРГІЯ НІГОЯНА

Розкажи мені про ту зиму, коли він помер.
Його звали Сергій, воїн і волонтер.
З вечора падав сніг, у місті горів вогонь і теплий туман злітав із його долонь.
Він там був не один, поруч стояли всі: Робітники й фанати, грішники і святі, Невиспані пролетарії й натхненні митці.
Пліч-о-пліч з синами ставали їхні отці.
Ми не були знайомі, але нас з'єднав Майдан.
І чорні троянди цвістимуть у кожній з його ран.
Що же було в тій зимі, що сніг червонів й чорнів, що світ розділився на наших і ворогів,
На тих, хто іде у бій, і тих, хто чекає їх?
Його звали Сергій, і кожному з нас він – брат.
Тому ми стояли далі. І бив бойовий набат.

Ольга ПЕРЕХРЕСТ

"ЇХ СЛАВА БЛИЩИТЬ НА МЕЧАХ"

Героїв не треба жаліти!
Їх слава блищить на мечях.
Ім далі боротись і жити
В нескорених наших серцях!

Жаліють – малих та убогих.
А той, хто загинув в борні,
Не плакати нам заповідав,
А міль гартувати у вогні!

Героям – у вічності слава!
І матері з батьком уклін.
Вітчизна падає в загравах.
Вставай! Піднімайся з колін!

Коли буде мирний світанок,
І схилиться гілка верби –
Закуримсь тоді наостанок.
А зараз – не час для журби!

Героїв не треба жаліти!
Їх слава блищить на мечях.
Ім далі боротись і жити
В нескорених наших серцях.

Наталія ЛАВЛЕНЦЕВА

ДЕНЬ СОБОРНОСТІ

Я в такому, бачиш, відрядженні,
Звідки люди приходять незрячими.
Де ведуться якісь перемовини,
Найміцніші коктейлі замовлені.

Тут, забувши про маму з татом,
Називаються гордим потоком,
Полонених ганяють глоями,
А для "захисту" цілять в голови.

Тут калічать і зносять повністю,
Відзначаючи День Соборності,
Викрадають, збивають з ніг,
Поливають водою в сніг.

Тут повітря – із газу вата.
Тут уже почали вбивати...
Але, знаєш, тут кожен сяє:
"Переможемо. Обіцяєм".
І з здобутком, безмежно цінним,
Я приїду додому цілим.

Тетяна ВЛАСОВА

Я – УКРАЇНЕЦЬ!

Ну, стріляй,
Що гірше вже, як дух розп'ято,
Коли рука кривава ката,
Яку народ давно прокляв,
Вбиває брата?

Я – українець!
Не боюсь
Ні смерті вже, ні ран болочих,
Сьогодні всі кайдани рвуться –
Я з лона світлих революцій
До Волі рвусь.

Я – українець!
Краще смерть,
Бо після неї воскресіння...
Я вже не стану на коліна,
В моїй душі тризубий герб,
Я – Україна!!!

Наталія КРИСМАН

СЕРГІЙ ПОЗНЯК, "МИХАЙЛО ГАВРИЛЯК".

ХЛОПЦЯ ПОБИЛИ І ЗАСУДИЛИ

А ще від нього відмовилися батьки.

Дев'ятнадцятилітнього Сашка Сидоренка з Кривого Рогу Солом'янський суд м. Києва вирішив тримати під вартою 2 місяці – попри те, що у нього черепно-мозкова травма, струсо головного мозку, пошкоджено грудну клітину, є опіки від електрошоку, чисельні забої спини та інші травми.

Його адвокат Наталія Дорошенко неодноразово зверталася до батьків, але ті відмовились допомагати.

Зараз Сашко в лікарні, звідси його переведуть в СІЗО.

ЮРІЙ ЖУРАВЕЛЬ, "ВЧИМОСЯ НА БАРИКАДАХ".

